

กลวิธีการใช้ภาษาในข่าวกีฬาภาษาไทย : การใช้คำ สำนวน และโวหารภาพพจน์ Strategies for using language in Thai sports news : word usage, idiom, and the usage of expressions and figure of image

กฤติกา พรหมสาขา ณ สกลนคร¹

Kittika Promsakha Na Sakonnakorn

บทคัดย่อ

ข่าวกีฬาเป็นข่าวที่นำเสนอเกี่ยวกับเรื่องราว บุคคล หรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับวงการกีฬา ในการนำเสนอข่าวกีฬาจึงต้องเน้นการสร้างภาพ สร้างจินตนาการ และสร้างความสนใจให้แก่ผู้รับสาร การใช้ภาษาในข่าวกีฬาจึงมีจุดประสงค์ที่สำคัญคือ สร้างความตื่นเต้น น่าสนใจ น่าติดตาม

บทความวิชาการฉบับนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอกลวิธีการใช้ภาษาที่มีลักษณะเด่นในข่าวกีฬาภาษาไทย โดยเก็บข้อมูลจากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในข่าวกีฬาภาษาไทย โดยเก็บข้อมูลจากฐานข้อมูลออนไลน์ได้แก่ ฐานข้อมูลวิจัย (ThaiLis) และระบบคลังข้อมูลงานวิจัยไทย (Thai National Research) ผลการสังเคราะห์ข้อมูลพบกลวิธีการใช้ภาษาที่มีลักษณะเด่นในข่าวกีฬาภาษาไทย ใน 3 มิติ คือ การใช้คำ ได้แก่ การใช้คำสมญานาม การใช้คำภาษาต่างประเทศ การหลាក់คำ การใช้อักษรย่อ การย่อคำ การใช้คำสแลง การใช้สำนวนในข่าวกีฬาภาษาไทย ได้แก่ สำนวนรูปเดิม สำนวนที่เปลี่ยนแปลงรูป ไปจากเดิมแต่ความหมายใกล้เคียงกับความหมายเดิม สำนวนที่ใช้ตามรูปเดิมแต่ความหมายเปลี่ยนไปจากเดิม การใช้สำนวนใหม่ และการใช้โวหารภาพพจน์ในข่าวกีฬาภาษาไทย ได้แก่ อุปมา สัทพจน์ บุคคลวัตร์ อดีพจน์ และอุปลักษณ์

คำสำคัญ: ข่าวกีฬาในภาษาไทย การใช้คำ สำนวน โวหารภาพพจน์

¹อาจารย์ประจำสาขาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย kittikasiwakorn@gmail.com

Lecturer at Thai Language Education, Faculty of Education, Loei Rajabhat University.

Abstract

Sports news is news presented about stories, people or events related to sports. Therefore, news displays have to emphasize picture production, image formation, and interested creation in the audience. In other words, the important aims of language usage in sports news were exciting, interesting, and engaging creation.

In this research article, the objective was to present strategies for using distinctive language in Thai sports news by collecting data from the synthesis of documents and research studies related to language usage in Thai sports news. Based on data synthesis, the results show that strategies for using distinctive language in Thai sports news in 3 dimensions were as follows: 1) word usage, which was use of nicknames, use of foreign words and assorted words, use of abbreviation words, abbreviation, and use of slang words; 2) idiom usage in Thai sports news, which was new idioms similar to original expression, new idioms changed to new formation but they were similar meanings, new idioms followed to original patterns but they were different meanings, and new idiom usage; 3) the usage of expressions and figure of image in Thai sports news, which were similes, onomatopoeia, personification, hyperbole, and metaphors.

Key words: Sports news in Thai language, word usage, idiom, the usage of expressions and figure of image

1. บทนำ

พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ทรงมีพระราชดำรัสเกี่ยวกับกีฬาไว้หลายครั้ง เช่น ในพิธีเปิดการแข่งขันกีฬาแหลมทอง ครั้งที่ 4 เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม พ.ศ. 2510 ณ กรุงเทพมหานคร ทรงมีพระราชดำรัสว่า “...กีฬาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต แม้จะไม่ใช่ว่าเล่นก็ควร เป็นผู้สนับสนุน...” นอกจากนั้น พระองค์ท่านยังมีพระราชดำรัสอีกตอนหนึ่งว่า “กีฬาเป็นของจำเป็นสำหรับ ทุกคน ขอให้ทุกคนพยายามส่งเสริมกีฬาต่อไปด้วยความจริงใจ โดยเห็นแก่ประโยชน์ของเยาวชนและชาติ บ้านเมืองเป็นที่หมาย” และพระราชดำรัสที่แสดงให้เห็นถึงนัยสำคัญ และความสำคัญของ “กีฬา” เป็นที่ ทองจำเป็นของคนกีฬา และชี้แนวทางที่บ้านเมืองต้องพยายามเดินทางไปให้ถึงคือ “กีฬาส่งคน คนสร้างชาติ” (สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ, 2552)

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่ากีฬามีความสำคัญสำหรับทุกคน ซึ่งปัจจุบันกีฬาเป็นเครื่องมือเชื่อมความสัมพันธ์ในระดับประเทศ ระดับทวีป และระดับโลก ดังนั้นในการแข่งขันกีฬาทุกประเภท จึงเป็นบ่อเกิดของการสร้างชื่อเสียงให้กับนักกีฬา และมีผลสะท้อนเชื่อมโยงไปยังประเทศของตน (สมเจตน์ มุทิตากุล, 2533) ดังนั้นนอกจากจะให้ความสำคัญกับการเล่นกีฬาแล้ว ควรส่งเสริมสนับสนุนบุคคลที่เป็นนักกีฬาในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งหน่วยงานที่มีส่วนส่งเสริมสนับสนุนการเล่นกีฬา และนักกีฬา มีหลายหน่วยงาน หนึ่งในนั้นคือสื่อมวลชนโดยการนำเสนอในรูปแบบของข่าวกีฬา

สุภาพันธ บุญสะอาด (2517) ได้ให้ความหมายของข่าวกีฬาไว้ว่า “เป็นข่าวสารเกี่ยวกับกิจการกีฬา และความเคลื่อนไหวของบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับวงการกีฬา” ยงยุทธ พูเพนิยด (2532) ได้กล่าวถึงความหมาย ของข่าวกีฬาไว้ว่า “เป็นข่าวที่รายงานผลการแข่งขัน กำหนดการแข่งขันและรายละเอียดเกี่ยวกับการแข่งขัน รวมทั้งผู้ชมและผู้มีส่วนร่วมในการแข่งขันทั้งหมด”

สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ(2552) โดยข้อเสนอแนะของ คณะอนุกรรมการส่งเสริมจริยธรรม ซึ่งได้ จัดประชุมระดมความคิดเห็นจากผู้ปฏิบัติงานข่าว บรรณาธิการและผู้แทนองค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้องจำนวนหนึ่ง เห็นสมควรให้กำหนดแนวปฏิบัติของสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ เรื่องการเสนอข่าวกีฬา เพื่อช่วยคุ้มครอง และชี้นำสังคมไปสู่ความมั่นคง ยั่งยืน และก้าวไกลสู่ความยิ่งใหญ่ไพศาลแห่งสังคม และเพื่อส่งเสริม และสนับสนุนการเสนอข่าวกีฬาให้ถูกต้อง มีความรับผิดชอบต่อสังคม และมีศักดิ์ศรีของการเป็นผู้สื่อข่าวกีฬาอย่าง แท้จริง ดังต่อไปนี้

1. ต้องเป็นการรายงานข่าวกีฬาในทางสร้างสรรค์ ไม่ให้การรายงานข่าวกีฬาเป็นไปในความหมายที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งในทางทำลายซึ่งกันและกัน

2. ต้องเป็นการรายงานข่าวที่ไม่ทำให้เกิดความรู้สึกถึงการแบ่งแยกเชื้อชาติผิวสี ตลอดจนความเชื่อถือศาสนา และสังคม สร้างสำนึกของกีฬาให้เป็นเรื่องของการสร้างคน สร้างสันติภาพ สร้างความรักความสามัคคีในมวลมนุษยชาติทุกชาติทุกภาษา

3. ต้องเป็นการรายงานข่าวที่เที่ยงตรง ถูกต้องในกรอบแห่งจริยธรรมของวิชาชีพสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ

4. ต้องเป็นการรายงานข่าวที่ไม่บิดเบือนเจตนารมณ์ที่แท้จริงของการกีฬาและไม่ส่งเสริมโฆษณาแฝงสินค้าอบายมุข

5. ต้องไม่เป็นการรายงานข่าวในทิศทางซึ่งโน้มเอียง หรือชี้นำ หรือชักจูง การกีฬาไปเกี่ยวข้องกับการพนัน หรือคล้อยตามไปในทางที่ไม่ดีงาม

จากการตั้งข้อสังเกต และ ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในข่าวกีฬาภาษาไทย โดยเก็บข้อมูลจากฐานข้อมูลออนไลน์ได้แก่ ฐานข้อมูลวิจัย (ThaiLis) และระบบคลังข้อมูลงานวิจัยไทย (Thai National Research) จะเห็นว่าข่าวกีฬามีการใช้ถ้อยคำที่มีลักษณะเฉพาะ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความสนใจ สะดุดตา สะดุดใจ ให้แก่ผู้รับสาร โดยเฉพาะกลวิธีการใช้ภาษาที่มีลักษณะเด่นในข่าวกีฬาภาษาไทย

ผลการสังเคราะห์ข้อมูลกลวิธีการใช้ภาษาในข่าวกีฬาภาษาไทยจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในข่าวกีฬาภาษาไทย พบกลวิธีการใช้ภาษาในข่าวกีฬาภาษาไทยที่มีลักษณะเด่น ได้แก่ การใช้คำ การใช้สำนวน และการใช้โวหารภาพพจน์ในข่าวกีฬาภาษาไทย

2. การใช้ภาษาในข่าวกีฬาภาษาไทย

2.1 การใช้คำในข่าวกีฬาภาษาไทย

การใช้คำในข่าวกีฬาเป็นการใช้คำที่แปลกใหม่ และมีสีสันมากกว่าข่าวประเภทอื่น โดยข่าวกีฬาเป็นการรายงานข่าวประเภทเดียวที่ใช้ภาษาในการสร้างภาพได้อย่างเต็มที่ มีการเติมสีสันเพื่อความสนุก มีการตั้งฉายาให้สมญานามต่าง ๆ (ประยอม ชองทอง, 2542) การใช้คำในข่าวกีฬาจึงมีลักษณะพิเศษน่าสนใจ อีกทั้งมีการปรับเปลี่ยนให้ทันสมัยอยู่เสมอ โดยมีผู้ศึกษาเรื่องการใช้คำในข่าวกีฬาภาษาไทย ดังนี้ จันจิรา หาวิชา (2548) ศึกษาเรื่อง วิเคราะห์เปรียบเทียบการใช้ภาษาในคอลัมน์ข่าวกีฬาของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ปีพุทธศักราช 2545 ศิวริน แสงอาวุธ (2548) ศึกษาเรื่อง วิเคราะห์ข่าวกีฬาฟุตบอลในหนังสือพิมพ์ข่าวกีฬาฟุตบอลช่วงปี พ.ศ.2546 ปิยะพันธ์ วัชรานุกุล (2553) ศึกษาเรื่อง สมญานามวงการกีฬาที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์สยามกีฬารายวันและ

ทรงยศ บัวเฟื่อน และคณะ (2562) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์สมญานามที่สื่อมวลชนตั้งให้กับคนกีฬา โดยผลการศึกษาพบการใช้คำในข่าวกีฬาภาษาไทย ได้แก่

2.1.1 คำสมญานาม หมายถึง นามที่เป็นคำ กลุ่มคำหรือข้อความที่ใช้เป็นชื่อเรียกหรืออ้างถึงบุคคล สิ่งของ ไม่ใช่ชื่อจริง ตั้งขึ้นจากรูปลักษณะ พฤติกรรมหรือเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือมากกว่าหนึ่งประกอบกันซึ่งเป็นที่หมายรู้กันในหมู่คณะ เพื่อให้แตกต่างไปจากชื่อเดิมหรือชื่อจริง (สุวรรณา งามเหลือ, 2539) โดย จันจิรา หาวีชา (2548) พบคำสมญานาม ดังนี้ คำสมญานามที่ตั้งให้กับบุคคล ได้แก่ ตั้งตามลักษณะทางกายภาพ เช่น ลักษณะทางรูปร่าง หน้าตา สีผิว ตั้งตามความสามารถและบทบาท เป็นการตั้งให้กับบุคคลที่มีความสามารถหรือมีบทบาทที่โดดเด่น ตั้งตามพฤติกรรม เป็นการตั้งตามลักษณะและพฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงออกในการแข่งขัน ตั้งตามเชื้อชาติหรือถิ่นกำเนิด บางครั้งก็มีการหยิบยกเอาเชื้อชาติหรือภูมิลำเนาของบุคคลที่กล่าวถึงมาตั้งเป็นสมญานาม เพื่อบอกที่มาของบุคคลนั้นและถ้าเป็นนักกีฬาที่มีชื่อเสียงก็เป็นการแสดงหน้าตาของประเทศ เป็นเรื่องน่าชื่นชมยินดีของประเทศหรือเชื้อชาติที่เอ่ยถึง ตั้งเลียนแบบผู้มีชื่อเสียง โดยจะตั้งให้กับผู้มีรูปร่างหน้าตา บุคลิก ความสามารถหรือพฤติกรรมคล้ายคลึงกับผู้มีชื่อเสียงเหล่านั้น และ คำสมญานามที่ตั้งให้กับสิ่งที่ไม่ใช่บุคคล ได้แก่ ตั้งตามสัญลักษณ์ ตราสัญลักษณ์ และจุดเด่นของสโมสร ตั้งตามสถานภาพทางการเงินของสโมสรหรือประเทศนั้น ๆ ตั้งตามพฤติกรรม เช่น จอมโก่งราคา จอมล้มยักษ์ ตั้งตามประวัติศาสตร์ หรือตำนาน เช่น ดินแดนไวกิ้ง อีเหนา ตั้งตามสีประจำทีม เช่น ฟาขาว ซึ่งสอดคล้องกับ ศิวริน แสงอาวุธ (2548) ที่กล่าวว่า การตั้งสมญานามอาจตั้งตามลักษณะเด่นทางกายภาพ พฤติกรรม ลักษณะของบุคคล องค์กร ถิ่นที่อยู่หรือสิ่งที่เป็นข่าว เพื่อให้ผู้อ่านง่ายต่อการจดจำหรือให้ความสนใจมากขึ้น การตั้งสมญานามในหนังสือพิมพ์ กีฬาฟุตบอล สามารถแบ่งประเภทของ การตั้งสมญานามได้เป็น 2 ประเภท คือ สมญานามที่ตั้งให้กับบุคคล คือ ชื่อที่ผู้เขียนข่าวตั้งให้กับบุคคลโดยนำมาจากรูปลักษณะ วัชวุฒิ นามแฝง ของบุคคลเหล่านั้น เช่น เหยินน้อย กุนชื่อหนวดหิน หัวหอกหน้ายี่ราฟ สมญานามที่ตั้งให้กับองค์กรกีฬา คือ สมญานามที่ผู้เขียนข่าวตั้งให้กับสโมสรกีฬา กลุ่มคน โดยใช้รูปสัญลักษณ์ คุณสมบัติเด่นที่เป็นที่รู้จักของคนทั่วไป มาตั้งเป็นสมญานาม เช่น ทีมกุหลาบไฟ เสือใต้ ปีศาจแดง งูใหญ่ ทีมไก่เดือยทอง เป็นต้น และยังสอดคล้องกับ ทรงยศ บัวเฟื่อน และคณะ (2562) ที่ระบุถึง การใช้สมญานามที่ใช้เกณฑ์ชื่อเล่น เช่น เจียบจอมแฉ ใช้เกณฑ์พฤติกรรมเช่น ฮีโร่ของชาวโลก ปิดทองหลังเวที เกณฑ์ลักษณะเฉพาะตัว เช่น ก้านเหล็กร้อยล้าน IOC หญิงแกร่งแรงจริง ม้าคะนองก้องหัวหมาก ยกล้อผางดแซมป์ ซึ่งการตั้งสมญานามนั้นมีทั้งสมญานามในทิศทางบวก และสมญานามในทิศทางลบแสดงให้เห็นถึง

ความคิด ทศนคติในแง่บวก และลบของผู้ตั้งสมณานาม ซึ่งการที่ผู้สื่อข่าวตั้งชื่อให้บุคคลหรือสิ่งใดตกเป็นข่าวนั้นเพื่อเป็นการยกย่อง ล้อเลียน หรือบอกนัยบางอย่าง สุนันทา โสรัจจ์ (2541) นอกจากนี้ ชีรวรา แสงอินทร์ (2562) ยังกล่าวว่า คำสมณานามส่วนมากเป็นคำในวงการกีฬา ที่ได้รับความนิยมอยู่ตลอดเวลา เช่น ฟุตบอล มวยไทย เช่นมีการใช้คำว่า ผีแดง หงส์แดง จิ้งจอกหมิว ช้างศึก สอดคล้องกับ เนตรทราย มณีโชติ (2544) ที่ให้ความเห็นว่า การตั้งสมณานามแสดงให้เห็นถึงความคิด จินตนาการ ทศนคติในแง่บวกและลบของผู้ตั้งสมณานาม รวมไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างสื่อมวลชนและแหล่งข่าว และยังพบว่า มีการใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศมากที่สุดใน การตั้งสมณานาม ซึ่งเป็นเพราะสมณานามส่วนใหญ่จะใช้คำที่เป็นศัพท์เฉพาะวงการกีฬาที่เป็นคำทับศัพท์ นอกจากนี้ยังพบการใช้ความเปรียบ และสำนวนไทยด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ผู้สร้างสมณานามใช้ความรู้ความสามารถทางภาษาเพื่อสร้างความน่าสนใจและสื่อความหมายอันลึกซึ้งมายังผู้รับสาร (ปิยะพันธุ์ วัชรานุกุล, 2553)

2.1.2 คำภาษาต่างประเทศ หมายถึง คำภาษาต่างประเทศที่เขียนเป็นภาษาไทยโดยการทับศัพท์ตามการออกเสียงของคนไทย มีทั้งคำที่ใช้ทั่ว ๆ ไป และคำที่เป็นชื่อเฉพาะ คือการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ คำทับศัพท์ทั้งคำ มีทั้งที่เป็นคำนาม เช่น เซอร์ไพรส์ ฮีโร่ เป็นคำกริยา เช่น ช็อค ชาร์จ เป็นคำวิเศษณ์เช่น แสบปี่ การใช้คำทับศัพท์ภาษาจีน มีทั้งที่เป็นคำนาม เช่น ก๊วน กุนชือ เป็นคำกริยา เช่น บู้ เจ้า เป็นคำวิเศษณ์ เช่น เก๋า เฮง และคำทับศัพท์ภาษาจีนร่วมกับภาษาไทย เช่น สุดเฮง แย้มไต่ โดยพบคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษทั้งคำมากที่สุด มีข้อสังเกตว่า คำที่ใช้ส่วนใหญ่ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ เพราะเป็นคำที่รู้จักและคุ้นเคยกันดีอยู่แล้ว การทับศัพท์บางคำสามารถทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้ชัดเจนกว่าการแปลเป็นภาษาไทย การใช้ทับศัพท์จึงเป็นที่นิยมในการเขียนข่าวกีฬาและนับวันจะพบเห็นมากยิ่งขึ้น (จันจิรา หาวีชา, 2548) สอดคล้องกับ ศิวริน แสงอาวุธ (2548) กล่าวว่า การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศนิยมใช้แพร่หลายในบทความ หนังสือพิมพ์ต่าง ๆ เนื่องจากประเทศไทยได้ติดต่อกับประเทศต่าง ๆ จึงรับเอาภาษาเข้ามาด้วย ข่าวกีฬาฟุตบอลมีการใช้คำทับศัพท์เป็นจำนวนมาก มีทั้งคำศัพท์เทคนิคและชื่อเฉพาะ ได้แก่ คำทับศัพท์เดี่ยว และคำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศร่วมกับคำไทย การใช้คำทับศัพท์เดี่ยว คือ ผู้เขียนข่าวใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศเพียงอย่างเดียวโดยไม่มีคำไทยประสมร่วมอยู่ด้วย เช่น แมตซ์ แชมป์ เกม เทรนเนอร์ เป็นต้น การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศร่วมกับคำไทยเป็นการใช้ในลักษณะคำประสมที่มีความหมายเฉพาะ เป็นคำที่เมื่อนำมาใช้ร่วมกันแล้วเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไป และทำให้ความหมายของคำชัดเจนขึ้น เช่น ลงล็อก กองเชียร์ ชวดแชมป์ ทีมชาติ

2.1.3 การหลากคำ คือ การเปลี่ยนแปลงถ้อยคำขึ้นใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำเดียวซ้ำ ๆ และคำที่เปลี่ยนแปลงขึ้นใช้นั้นก็มีความหมายหลักใกล้เคียงคำเดิม (บุญยงค์ เกศเทศ, 2532) โดยเป็นการใช้คำศัพท์ต่างกัน แต่จะมีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกันในบริบทเดียวกัน การเขียนข่าวก็พามักจะนิยมใช้การหลากคำเพื่อเราอารมณ์ความรู้สึกให้ตื่นเต้น และเหมาะกับกีฬาแต่ละประเภท ได้แก่ การหลากคำกริยา แข่งขัน เช่น ชนะ เจอ วัด การหลากคำกริยา ทำประตู เช่น ยิง ถล่ม ฟังประตู ล่า เหม่า การหลากคำกริยา ชนะ เช่น ได้แชมป์ เฉือน ชนะ ชิว ต้อน สอย การหลากคำกริยา แพ้ เช่น พ่าย เดี้ยง แพ้ ขวด การหลากคำที่ปรากฏส่วนมากเป็นคำกริยา และใช้เพื่อเราอารมณ์ให้ตื่นเต้นและเหมาะสมกับบริบทในข่าวกีฬา พบในพาดหัวข่าวเพื่อสร้างความสนใจให้กับผู้อ่าน สอดคล้องกับ พเยาว์ เขตกลาง (2549) ที่ระบุว่า คำกริยาเป็นคำที่เราอารมณ์ ทำให้สร้างภาพ และแสดงอาการเคลื่อนไหว

2.1.4 อักษรย่อ เป็นการใช้ตัวอักษรตัวใดตัวหนึ่งของคำเต็ม ๆ อาจจะเป็นตัวแรกของคำหรืออาจมีเครื่องหมายมหัพภาค (.) กำกับหรือไม่ก็ได้ การใช้อักษรย่อในการเขียนข่าวก็อาจจะช่วยให้ไม่เปลืองเนื้อที่ได้ข้อความที่สั้น กระชับ ได้แก่ อักษรย่อที่เป็นทางการ เช่น กกท. ส.ส. ม.ค. อักษรย่อที่ไม่เป็นทางการ แบ่งเป็นอักษรย่อที่ไม่เป็นทางการแต่รู้กันทั่วไป เช่น กกท. ส.ส. อักษรย่อที่ไม่เป็นทางการและไม่รู้กันทั่วไป เช่น ผจก. อชก. ปธ. การใช้อักษรย่อในข่าวกีฬานั้น ช่วยให้เนื้อความกระชับ ไม่เปลืองเนื้อที่ และให้ความหมายเช่นเดียวกับคำเต็ม เพราะอักษรย่อที่ใช้ คนในวงการกีฬาสามารถเข้าใจความหมายได้ ถ้าเป็นคนนอกวงการก็จะเข้าใจความหมายจากบริบทหรือเนื้อหาของข่าวทั้งหมด

2.1.5 การย่อคำ เป็นการนำคำมาใช้โดยการย่อหรือตัดจากคำเต็มหรือกลุ่มคำ เป็นการพูดสั้น ๆ ละส่วนที่เหลือไว้ในฐานที่เข้าใจ สามารถจะย่อได้ทั้งส่วนหน้า ส่วนกลาง และส่วนหลัง ได้แก่ การย่อที่เหลือเฉพาะส่วนหน้าของคำ เช่น เหยี่ยู (เหยี่ยูทอง) ยิง (ยิงประตู) โวย (โวยวาย) การย่อที่ตัดส่วนกลางออก เช่น มหาลัย (มหาวิทยาลัย) ทดเจ็บ (ทดเวลาบาดเจ็บ) เจ้าทอง (เจ้าเหยี่ยูทอง) การย่อที่เหลือเฉพาะส่วนหลัง เช่น ยัน (ยันยัน) เจ็บ (บาดเจ็บ) รับ (ยอมรับ) การใช้คำย่อต่าง ๆ ในข่าวกีฬานั้นจะช่วยให้เนื้อข่าวสั้น และกระชับขึ้น นอกจากนี้ก็อาจสร้างความน่าสนใจ ความแปลกใหม่ให้กับข่าว และสิ่งสำคัญคือ ต้องสื่อความหมายให้ตรงตามจุดประสงค์ที่สุดเพื่อผู้อ่านทั่วไปจะเข้าใจได้

2.1.6 คำสแลง หมายถึง ภาษาปากที่พูดอย่างคะนอง สนุกขบขันของคนกลุ่มหนึ่งที่คิดขึ้นใช้ โดยอาจมีที่มาจากเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งของบุคคลในกลุ่ม หรือสิ่งที่สนใจร่วมกัน

เป็นการนำคำและวลีมาใช้อย่างผิดหลักไวยากรณ์ของภาษา แต่สามารถแสดงความคิดเห็นของผู้พูดได้ชัดเจน (อุษณา กาญจนทัต, 2542) สนิท ตั้งทวี (2528) ได้ให้ความหมายของคำสแลงไว้ว่า “Slang หรือคำคะนอง คำประเภทยี้มีลักษณะคล้ายคำเฉพาะกลุ่ม แต่ใช้ในวงกว้างกว่า คำสแลงเป็นคำที่ใช้ผิดไปจากปกติ ทั้งด้านเสียง การเขียน และความหมาย” ในข่าวกีฬาพบการใช้คำสแลงเช่น ห่วยบรมม เง่า เพอะพะ มินต๊ีบ เป็นต้น การใช้คำสแลงในข่าวกีฬานั้นมีจำนวนมากเป็นการใช้เพื่อให้เกิดความสนุกสนาน ตื่นเต้น มีสีสัน และความแปลกใหม่ (จันจิรา หาวีชา, 2548) ส่วน ศิวริน แสงอาวุธ (2548) กล่าวว่า คำสแลงแบ่งได้ 2 ประเภท คือ คำสแลงแท้ เช่น โก๋ ยัวะ ฉะ บู้ จ้อย คำสแลงเทียม โดย พชรี สายสิทธิ์ (2538) ได้กล่าวถึงลักษณะของคำสแลงเทียมไว้ว่า คำประเภทยี้เมื่อปรากฏโดยลำพังเป็นความหมายซึ่งไม่ใช่คำสแลง แต่เมื่อพิจารณาความหมายในบริบทพบว่ามีความหมายเชิงสแลงเกิดขึ้น เช่น เปียด เป็น คำสแลงไม่แท้ หมายถึง เอาชนะได้อย่างเฉียดฉิว

2.2 การใช้สำนวนในข่าวกีฬาภาษาไทย

สำนวน หมายถึง ถ้อยคำที่มีได้มีความหมายตรงไปตรงมาตามตัวอักษรหรือแปลตามรากศัพท์ แต่เป็นถ้อยคำที่มีความหมายเป็นอย่างอื่น คือเป็นชั้นเชิงชวนให้คิด ซึ่งอาจจะเป็นในเชิงเปรียบเทียบ หรือ อุปมา อุปมัย (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542, 2542) ไซสิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2526) ได้กล่าวถึงสำนวนว่า “ถ้อยคำที่มีได้มีความหมายตรงไปตรงมาตามตัวอักษร หรือแปลตามรากศัพท์ แต่มีถ้อยคำที่มีความหมายเป็นอย่างอื่นเป็นชั้นเชิงชวนให้คิด ซึ่งอาจเป็นในเชิงเปรียบเทียบ หรือ อุปมาอุปไมย” ผลการศึกษาของศิวริน แสงอาวุธ (2548) พบการใช้

1) สำนวนรูปเดิม เช่น แพะรับบาป หมดไฟ ตัดหางปล่อยวัด และการใช้

2) สำนวนใหม่ เช่น ลับแข้ง สวนกลีบ แฉงเกิด ฟันน้ำลาย เสียท่าคารัง การใช้สำนวนเดิมและสำนวนใหม่เพื่อให้ผู้อ่านข่าวกีฬาได้รู้สึกเพลิดเพลินและเร้าอารมณ์ไปกับเนื้อหาที่อ่าน ซึ่งการใช้สำนวนแทนที่จะกล่าวออกมาตรง ๆ ก็จะทำให้เนื้อหาน่าสนใจยิ่งขึ้น สำนวนไทยที่ใช้ในข่าวกีฬาเป็นสำนวนที่คนทั่วไปรู้จัก และเคยใช้กันอยู่แล้ว

ผลการศึกษาของ จันจิรา หาวีชา (2548) แบ่งได้เป็น 3 ลักษณะ คือ

1) สำนวนรูปเดิม ได้แก่

1.1) สำนวนไทยที่ใช้ตามรูปเดิม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศิวริน แสงอาวุธ (2548) ได้แก่ โกวโห่ แปรพักตร์ ถือหาง จับเข้าคุ้ย ปากแข็ง ออกนอกหน้า คั่นไม้คั่นมือ

1.2) สำนวนไทยที่เปลี่ยนแปลงรูปไปจากเดิม แต่ความหมายใกล้เคียงกับความหมายเดิม ได้แก่ มาทีหลังดังกว่า หลังกระแทกฝา แขนงูงมือ ไม่เอาอ่าว ใจแมว

1.3) สำนวนไทยที่ใช้ตามรูปเดิม แต่ความหมายเปลี่ยนไปจากเดิม ได้แก่ ชะตาขาด ลืมตา อ้าปาก สอobotk การใช้สำนวนไทยที่ใช้ตามรูปเดิมและความหมายคงเดิม พบในข่าวก็พามากที่สุด รองลงมาคือ สำนวนที่เปลี่ยนแปลงรูปไปจากเดิมแต่ความหมายใกล้เคียงกับความหมายเดิมและ สำนวนไทยที่ใช้ตามรูปเดิมแต่ความหมายเปลี่ยนไปจากเดิมพบน้อยที่สุด

2) การใช้สำนวนใหม่ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิวริน แสงอาวุธ (2548) เกิดจากการนำ คำหรือกลุ่มคำซึ่งปกติแล้วมีใช้ในวงความหมายหนึ่ง แต่นำมาใช้ในความหมายหนึ่ง หรืออาจนำคำ หลาย ๆ ลักษณะ เช่น คำสแลง คำภาษาปาก คำซ้อน มารวมกัน เพื่อให้เกิดสำนวนใหม่ที่มีลักษณะ โดดเด่นขึ้นมา และสามารถที่จะสื่อความหมายได้ตรงตามความต้องการของผู้เขียนข่าวกีฬา ดังนี้

2.1) สำนวนสร้างใหม่ที่ใช้ในเชิงอุปมา เช่น กินนึ่ง กินกันยาก กู้ชีพ สวมหัวใจสิงห์ โยนบาป โป่งปิดบัญชี ส่องประตู ปิดฝาโลง

2.2) สำนวนสร้างใหม่ที่ใช้สัญลักษณ์ของสโมสรกีฬาเป็นผู้ทำกริยา เช่น ไก่เดือยทองโถ่ง คือขัน งูใหญ่ฉกหนึ่ไป หงส์หักปีกยุง จมเรือใบแมน ๆ ชิต้อับปาง

2.3) สำนวนสร้างใหม่ que แสดงลักษณะการเล่นกีฬา เช่น หลังเหนียวแถมหน้ายังคม ชกแบบ ออกทะเล จ่ายใส่พาน

2.4) สำนวนสร้างใหม่ que แสดงลักษณะเด่นของชนิดกีฬา เช่น ขุนพลเสือกล้ำม เกจิสักหลาด ค้าแข้ง และ สำนวนสร้างใหม่ que มาจากคำขวัญโฆษณาสินค้า เช่น ฟอรั่มกำลังร้อนแรงเกินห้ามใจ ห่างไกลใส่สะอาด จากกการวิเคราะห์ข้อมูล พบสำนวนสร้างใหม่ que ใช้ในเชิงอุปมามากที่สุด เพราะ สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน และกระทบอารมณ์ผู้อ่านได้เป็นอย่างมาก

3) สำนวนจากวงการอื่น เป็นการนำสำนวนที่มาจากวงอื่น ๆ ที่ไม่ใช่วงการกีฬา เช่น วงการ เครื่องยนต์กลไก วงการบันเทิง วงการทหารตำรวจ วงการพระพุทธศาสนา วงการค้าขาย มาใช้ใน ข่าวกีฬา ดังนี้

3.1) สำนวนจากวงการบันเทิง เช่น กลายเป็นนินจาฮาโตริ เปิดวิก จองตัวรอดตัดเชือก

3.2) สำนวนจากวงการทหารตำรวจ เช่น จับตาย เผาชน

3.3) สำนวนจากวงการพระพุทธศาสนา เช่น วันสุกดิบ ร่วมสังฆกรรม

3.4) สำนวนจากวงการค้าขาย เช่น สมราคา ถือหมูครึ่งโหล ตลาดซื้อขายนักเตะ

ซึ่งพบสำนวนวงการเครื่องยนต์กลไกมากที่สุด เพราะการเล่นกีฬานั้นจำเป็นต้องใช้ พละกำลังเป็นส่วนมาก จึงนิยมเปรียบนักกีฬาเหมือนเครื่องยนต์ ที่สามารถจะเดินเครื่อง หรือ

เร่งเครื่อง หรือดับเครื่องได้ ซึ่งนักกีฬาเองจำเป็นต้องมีร่างกายที่แข็งแรงอยู่เสมอ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับรถยนต์จึงเห็นภาพได้ชัดเจน

2.3 การใช้โวหารภาพพจน์ในข่าวกีฬาภาษาไทย

อัญชลี นิ่มสอาด (2537) กล่าวถึงลักษณะของโวหารภาพพจน์ไว้ว่า “โวหารภาพพจน์เป็นศิลปะการใช้ภาษาอย่างหนึ่ง ซึ่งจะมีการเปรียบเทียบสิ่งต่าง ๆ ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม โดยนำลักษณะเด่นหรือคุณลักษณะที่คล้ายคลึงกันมากล่าวทำให้ผู้อ่านเกิดมโนภาพ และเข้าถึงอารมณ์ความรู้สึก เข้าใจความหมายในสิ่งที่กวีกล่าวถึง” โวหารภาพพจน์ในการเขียนข่าวกีฬา คือ วิธีการใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อให้เกิดภาพที่ชัดในใจผู้อ่าน สามารถสื่อความหมาย สื่ออารมณ์ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์สะท้อนใจและคล้อยตาม ทำให้ข่าวกีฬาน่าอ่าน น่าสนใจมากขึ้น โดยผลการศึกษาของ จันจิรา หาวิชา (2548) พบว่า มีการใช้โวหารภาพพจน์ในข่าวกีฬา 3 ลักษณะ คือ

1) การใช้อุปมา เช่น เกมเข้มข้นเหมือนหนังคนละม้วน ผู้เล่นของเราเป็นเหมือนยอดมนุษย์ เขาเป็นเหมือนแมมมอธ การเดินทางครั้งนี้เปรียบเสมือนการปีนสู่ยอดสูงสุดของภูเขาหน้าแข็ง

2) การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ เช่น เปรี๊ยะปรี๊ยะ ร้องจ๊าก แข็งโป๊ก

3) การใช้บุคคลวิตร เช่น สภาพอากาศที่ปูซานพ่นพิษ ส่งบอลเข้าไปนอนสงบนิ่ง สกอร์ชยับ ซึ่งพบว่ามีการใช้อุปมามากที่สุด เพื่อเป็นการเปรียบเทียบให้เห็นภาพให้ชัดเจน

ผลการศึกษาของ ศิวริน แสงอาวุธ (2548) พบการใช้โวหารภาพพจน์ ในการเขียนข่าวกีฬา ฟุตบอล 4 ลักษณะ คือ

1) การใช้อุปมา เช่น ทำตัวเหมือนเต่าหดหัวอยู่ในกระดอง เสมือนหงส์ตกอยู่ในฝูงกา เหมือนพ่อบุญตกน้ำ แข็งแกร่งปานเหล็กกล้า

2) การใช้สัทพจน์ เช่น ฟอรัมอันเปรี๊ยะปรี๊ยะ ให้ซี้ด สอดคล้องกับงานวิจัยของ จันจิรา หาวิชา (2548)

3) การใช้อดีตพจน์ เช่น ยิ่งกว่าเด็ดดอกไม้สะท้อนถึงดวงดาว อาจจะมีหรือยิ่งกว่าแสงของหิ่งห้อยในคืนพายุกระหน่ำ น้ำตาท่วมเกาะบริเตน

4) การใช้อุปลักษณ์ เช่น วีรบุรุษต้องกลายเป็นคนเลี้ยงม้า เป็นเพชรเม็ดงาม กุนชื้อแทบจะกลายเป็นเทวดา

นอกจากนี้ยังพบว่า จิตติมา จารยะพันธุ์ (2539) ศึกษาเรื่อง อุปลักษณ์สงครามในข่าวกีฬา ในหนังสือพิมพ์ โดยระบุว่ากีฬาที่แข่งเป็นทีมทุกชนิดมีรูปภาพที่แสดง อุปลักษณ์สงครามที่เป็นการเอาชนะมากที่สุด และกีฬาที่แข่งขันเป็นบุคคลทุกชนิดมีรูปภาพที่แสดงอุปลักษณ์สงครามที่เป็นการ

แย่งชิงมาเป็นเจ้าของมากที่สุด สอดคล้องกับ Huang Jingyun (2558) ศึกษาเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบอุปลักษณะในข่าวกีฬาหนังสือพิมพ์ภาษาไทย และหนังสือพิมพ์ภาษาจีน จากการศึกษาพบว่า อุปลักษณะที่พบมากที่สุดในการกีฬาภาษาไทยและภาษาจีน คือ อุปลักษณะสงคราม โดยเฉพาะชนิดกีฬาฟุตบอลที่มีการกระทบกระทั่งระหว่างการแข่งขันเปรียบเสมือนการเข้าโจมตีกันระหว่างทำสงคราม อีกทั้งยังเพื่อหวังผลชนะในการแข่งขันกีฬา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตติมาจารย์พันธ์ (2539) และสอดคล้องกับ สิริวรรณ นันทจินทุล (2551) ศึกษาเรื่อง การใช้ภาพพจน์ในข่าวกีฬาของหนังสือพิมพ์รายวัน: กรณีศึกษาหน้าข่าวกีฬาในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ กล่าวว่า ข่าวกีฬาทุกประเภทสื่อภาพสงคราม เพราะผู้เขียนข่าวกีฬาเลือกใช้คำที่เกี่ยวกับการต่อสู้แย่งชิงอำนาจ เช่น คีบบอลโลก ขุนพลลูกหนัง ทักษะกีฬา ขุนพลพร้อมรบ เมื่อพิจารณาพบว่า ลักษณะเหล่านี้คือกลวิธีการเล่าเรื่องที่น่าสนใจ

3. สรุปและอภิปรายผล

ข่าวกีฬาเป็นข่าวที่น่าสนใจเกี่ยวกับเรื่องราว บุคคล หรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับวงการกีฬา ในการนำเสนอข่าวกีฬาจึงต้องเน้นการสร้างภาพ สร้างจินตนาการ และสร้างความสนใจให้แก่ผู้รับสาร การใช้ภาษาในข่าวกีฬาจึงต้องเป็นภาษาที่มีจุดประสงค์สำคัญคือ สร้างความตื่นเต้น น่าสนใจ น่าติดตาม

บทความวิชาการฉบับนี้มุ่งนำเสนอ กลวิธีการใช้ภาษาในข่าวกีฬาภาษาไทยในมิติ การใช้คำสำนวน และโวหารภาพพจน์ จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในข่าวกีฬาภาษาไทย พบว่ามีการใช้คำในข่าวกีฬาภาษาไทย ได้แก่ คำสมญานาม คำภาษาต่างประเทศ การหลាក់คำ อักษรย่อ การย่อคำ และคำสแลง ซึ่งจากข้อสังเกตพบว่า การใช้คำสมญานามเป็นการใช้คำ ที่ผู้นำเสนอข่าวใช้อย่างหลากหลายและเป็นการนำเสนอความคิดทั้งในแง่บวกและแง่ลบเพื่อให้เนื้อหาของข่าวมีความน่าสนใจ ดังที่ เนตรทราย มณีโชติ (2544) ให้ความเห็นว่า การตั้งสมญานามแสดงให้เห็นถึงความคิด จินตนาการ ทศนคติในแง่บวกและลบของผู้ตั้งสมญานาม รวมไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างสื่อมวลชนและแหล่งข่าว

การใช้สำนวนในข่าวกีฬาภาษาไทย ได้แก่ สำนวนรูปเดิม สำนวนที่เปลี่ยนแปลงรูปไปจากเดิมแต่ความหมายใกล้เคียงกับความหมายเดิม สำนวนที่ใช้ตามรูปเดิมแต่ความหมายเปลี่ยนไปจากเดิม และ สำนวนใหม่ ซึ่งทำให้เห็นถึงกลวิธีการใช้ภาษาของผู้นำเสนอข่าวกีฬาที่พยายามใช้สำนวนในการนำเสนอเรื่องราวให้ข่าวกีฬาดูมีชีวิตชีวามากยิ่งขึ้น ที่น่าสนใจคือ การใช้สำนวนจากวงการอื่น

ทำให้เห็นถึงกลวิธีการใช้ภาษาของผู้นำเสนอข่าวกีฬาที่พยายามใช้สำนวนที่หลากหลายและเปรียบเทียบกับวิถีชีวิตของผู้รับสาร ซึ่งพบสำนวนวงการเครื่องยนต์กลไกมากที่สุด เพราะการเล่นกีฬานั้นจำเป็นต้องใช้พลังกำลังเป็นส่วนมาก จึงนิยมเปรียบนักกีฬาเหมือนเครื่องยนต์ ที่สามารถจะเดินเครื่อง หรือเร่งเครื่อง หรือดับเครื่องได้ ซึ่งนักกีฬาเองจำเป็นต้องมีร่างกายที่แข็งแรงอยู่เสมอ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเครื่องยนต์จึงเห็นภาพได้ชัดเจน (จันจิรา หาวีชา, 2548)

การใช้โวหารภาพพจน์ในข่าวกีฬาภาษาไทย ได้แก่ อุปมา สัทพจน์ บุคคลวัต อดีพจน์ อุปลักษณ์ ซึ่งพบว่ามีการใช้อุปมามากที่สุด เพราะผู้นำเสนอข่าวกีฬาต้องการที่จะนำเสนอเนื้อหาในเชิงเปรียบเทียบ จึงมีการใช้อุปมาเป็นจำนวนมาก

นอกจากนี้พบว่า ประเด็นเรื่องอุปลักษณ์มีผู้สนใจศึกษาในหลายลักษณะ แต่ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าอุปลักษณ์สงครามเป็น อุปลักษณ์ที่ผู้นำเสนอข่าวกีฬาใช้มากที่สุด ดังที่ สิริวรรณ นันทจินทุล (2551) กล่าวว่า ข่าวกีฬาทุกประเภทสื่อภาพสงคราม เพราะผู้เขียนข่าวกีฬาเลือกใช้คำที่เกี่ยวกับการต่อสู้แย่งชิงอำนาจ เช่น คีบบอลโลก ขุนพลลูกหนัง ทัพนักกีฬา ขุนพลพร้อมรบ เมื่อพิจารณาพบว่า ลักษณะเหล่านี้คือกลวิธีการเล่าเรื่องให้น่าสนใจ อย่างไรก็ตามผู้นำเสนอข่าวกีฬาควรคำนึงถึงความเข้าใจของผู้รับสารประกอบการใช้ภาษาที่มีเอกลักษณ์ สร้างภาพ สะดุดตา สะดุดใจ ดังผลการศึกษา เรื่องความเข้าใจของผู้อ่านข่าวกีฬา ทางหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน (กรกฎ จำเนียร, 2550) ระบุว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความเข้าใจเนื้อหาข่าวกีฬามากที่สุดคือ การใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ดังนั้นผู้นำเสนอข่าวกีฬาจึงควรนำเสนอภายใต้การคำนึงถึงความเข้าใจของผู้รับสารด้วย

เอกสารอ้างอิง

- กรกฎ จำเนียร. (2550). ความเข้าใจของผู้อ่านข่าวกีฬาทางหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน. วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ไขศิริ ปราโมช ณ อยุธยา. (2526). การเปลี่ยนแปลงถ้อยคำและความหมายของสำนวนไทย.
กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่งานวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จันจิรา หาวิชา. (2548). วิเคราะห์เปรียบเทียบการใช้ภาษาในคอลัมน์ข่าวกีฬาของหนังสือพิมพ์
รายวันภาษาไทย ปีพุทธศักราช 2545. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จิตติมา จารยะพันธุ์. (2539). อุปลักษณะสงครามในข่าวกีฬาในหนังสือพิมพ์ภาษาไทย. วิทยานิพนธ์
ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทรงยศ บัวเผื่อน และ นนทชา คัยนันท์. (2562). การวิเคราะห์สมญานามที่สื่อมวลชนตั้งให้กับ
คนกีฬา. วารสารสหวิทยาการสังคมศาสตร์และการสื่อสาร, 2(1), 1-13.
- ธีรวัรา แสงอินทร. (2562). กลวิธีการใช้ภาษาพาดหัวข่าวออนไลน์. วารสารอักษรศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร, 41(2), 170-186.
- เนตรทราย มณีโชติ. (2544). สมญานามในข่าวและรายการกีฬาทางสื่อมวลชน. วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะนิเทศศาสตร์, สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน.
- บุญยงค์ เกศเทศ. (2532). คำไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- ปิยะพันธุ์ วัชรานุกุล. (2553). สมญานามการกีฬาที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์สยามกีฬารายวัน ระหว่าง
เดือนกันยายน 2552 - มีนาคม 2553. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ประยอม ชอมทอง. (2542). พุดจาภาษาดอกไม้. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ต้นอ้อ.
- เพียว เขตกลาง. (2549). วิเคราะห์การใช้ภาษาในข่าวกีฬาจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ. วิทยานิพนธ์
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พัชรี สายสิทธิ์. (2538). การใช้ภาษาในสื่อมวลชน ปัญหาและแนวทางแก้ไข. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ยงยุทธ พูเพนียด. (2532). ลักษณะของภาษาที่ใช้ในการบรรยายข่าวกีฬาที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์
และนิตยสารกีฬาภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา-
ภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพุทธศักราช 2542*. กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.

ศิริริน แสงอาวุธ. (2548). *วิเคราะห์ข่าวกีฬาฟุตบอลในหนังสือพิมพ์ข่าวกีฬาฟุตบอลช่วงปี*

พ.ศ. 2546. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย,

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สนิท ตั้งทวี. (2528). *วรรณคดีและวรรณกรรมไทยเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ. (2552). *คู่มือจริยธรรมการรายงานข่าวกีฬา*. กรุงเทพฯ:

สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ.

สิริวรรณ นันทจันทุล. (2551). การใช้ภาพพจน์ในข่าวกีฬาของหนังสือพิมพ์รายวัน : กรณีศึกษาหน้า

ข่าวกีฬาในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์. *วารสารมนุษยศาสตร์*, 15(1), 62-76.

สุนันทา โสร้งจ. (2541). *ภาษาเฉพาะกิจ*. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุภาพันธุ์ บุญสะอาด. (2517). *ประวัติหนังสือพิมพ์ในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: บรรณกิจ เทรตดี.

สุวรรณา งามเหลือ. (2539). *การศึกษามโนทัศน์ในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย*. วิทยานิพนธ์

อ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

สมเจตน์ มุทิตากุล. (2533). *บันทึกการแข่งขันซีเกมส์ ครั้งที่ 1-15 (พ.ศ. 2502-2532)*. กรุงเทพฯ:

โอเดียนสโตร์.

อัญชลี นิยมสะอาด. (2537). *การวิเคราะห์ความหมายแฝงในบทละครนอกพระราชนิพนธ์พระบาทสมเด็จพระ*

พุทธเลิศหล้านภาลัย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ถ่ายเอกสาร.

อุษณา กาญจนทัต. (2542). *วิทยวรรณนา : บทความทางภาษาและวรรณคดีไทย*. กรุงเทพฯ:

ภาควิชาภาษาไทย และภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

Huang Jingyun. (2558). *การศึกษารูปแบบอุปมาอุปไมยในข่าวกีฬาหนังสือพิมพ์ภาษาไทย*

และหนังสือพิมพ์ภาษาจีน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.